

VUUR EN REGEN

ሰ።።) | ኔላ |) ኔገ ኔላ

14 NOVEMBER, 1:33

BRITISH MUSEUM

LONDEN, ENGELAND

Over dertien minuten zou Harry Masterson dood zijn.

Als hij dat had geweten, zou hij zijn laatste sigaret tot op het filter hebben opgerookt. In plaats daarvan trapte hij die na drie trekjes al uit en wuifde de rookwolk weg van zijn gezicht. Als hij werd betrapt op roken buiten het kantoortje van de beveiliging, zou hij de wind van voren krijgen van die klootzak Fleming, het hoofd beveiliging van het museum. En Harry zat toch al op de schopstoel omdat hij vorige week twee uur te laat was gekomen.

Zacht vloekend stopte hij de peuk in zijn zak. Die kon hij in de volgende pauze verder oproken. Als er vannacht tenminste nog een pauze zou zijn.

Het geluid van de donder was hoorbaar door de dikke muren heen. Vlak na middernacht was het onweer losgebarsten. Het was begonnen met een stevige hagelbui, gevolgd door een soort zondvloed waardoor Londen gemakkelijk had kunnen wegspoelen in de Theems. De

hemel werd voortdurend verlicht door bliksemflitsen. Volgens de weerman van de BBC was het een van de hevigste onweders van de afgelopen tien jaar. De halve stad zat zonder stroom.

Harry had de pech dat Great Russell Street, de straat waaraan het British Museum stond, zich bevond in het gedeelte van Londen dat in duisternis was gedompeld. Er waren wel noodgeneratoren, maar toch waren alle bewakers opgeroepen om een oogje in het zeil te houden. Over een halfuur werden de versterkingen verwacht. Maar Harry, die nachtdienst had, was hier al toen het licht opeens uitfloopte. Dankzij de noodgeneratoren werkten de bewakingscamera's nog wel, maar toch had Fleming de bewakers opgedragen meteen de ronde te doen door de zalen, die samen een vloeroppervlakte hadden van ruim zesduizend vierkante meter. En dat hield in dat ze zich moesten verspreiden.

Harry pakte zijn zaklamp en richtte de lichtbundel op de gang. Hij vond het verschrikkelijk om 's nachts de ronde te doen, wanneer het museum was gehuld in schemerduister. De enige verlichting kwam dan van de straatlantaarns buiten, waarvan het licht door de ramen naar binnen viel. Maar nu de stroom was uitgevallen, werkte de straatverlichting ook niet. In het museum was het pikkedonker, afgezien van de rossige gloed van de noodverlichting.

Harry had die nicotine echt nodig gehad om moed te verzamelen. Nu kon hij het niet langer uitstellen om zijn plicht te doen. Omdat hij onderaan in de pikorde stond, moest hij wachtlopen in de noordelijke vleugel, het verst verwijderd van het kantoortje van de beveiliging. Maar hij kon natuurlijk wel een heel stuk afsnijden. Resoluut liep hij naar de deur die toegang bood tot de Queen Elizabeth II Great Court.

Deze binnenplaats bevond zich tussen de vier vleugels van het British Museum. In het midden ervan rees de koperen koepel op van de Round Reading Room, een van de beste bibliotheken ter wereld. De hele binnenplaats was overdekt met een enorm door Foster and Partners ontworpen geodetisch dak, en zo was de grootste overdekte binnenplaats van Europa ontstaan.

Met zijn sleutelkaart opende Harry de deur en liep de enorme ruimte in. Net als het eigenlijke museum was de binnenplaats gedompeld in duisternis. Hoog boven hem kletterde de regen op het glazen dak, maar toch waren Harry's voetstappen goed te horen. Even lichtte het

dak met de duizend driehoekige, glazen panelen fel op, toen werd het weer aardedonker. De regen kwam bij bakken uit de hemel.

Een donderklap. De panelen in het dak ratelden ervan. Harry kromp in elkaar, bang dat de hele boel naar beneden zou komen.

Met de lichtbundel van zijn zaklamp voor zich uit stak hij de binnenplaats over, op weg naar de noordelijke vleugel. Toen hij de Reading Room passeerde, was er weer zo'n bliksemschicht die het geheel een paar tellen in een fel licht zette. Enorme beelden leken als uit het niets te verschijnen. Een Griekse leeuw grauwde naar een gigantische kop afkomstig van Paaseiland. Toen verdween alles weer in het donker.

Harry kreeg er kippenvel van. Hij versnelde zijn pas en vloekte zachtjes. 'Godverdegodverdegodver...' Daar werd hij rustiger van.

Eenmaal bij de deuren naar de noordelijke vleugel gekomen schoot hij gauw naar binnen. Hij werd begroet door de vertrouwde geuren van stof en ammonia. Het was fijn om weer omringd te zijn door muren. Hij liet het schijnsel van de zaklamp door de lange gang dwalen. Alles leek in orde, maar hij moest natuurlijk echt goed kijken, overal. Snel maakte hij een berekening: als hij een beetje opschoot, bleef er tijd over om even te paffen. De gedachte aan nicotine gaf hem nieuwe moed, en dus liep hij achter de lichtbundel aan de gang door.

In de noordelijke vleugel was een etnografische tentoonstelling. Hier was een overzicht geschapen van de menselijke vooruitgang door de eeuwen heen. Er waren Egyptische mummies en sarcofagen. In een rap tempo schreed hij de verschillende culturen door: Keltisch, Byzantijns, Russisch, Chinees. Elke ruimte was afgesloten met een hek. Toen de stroom uitviel, waren die vanzelf neergelaten.

Eindelijk kwam het einde in zicht.

De meeste tentoongestelde voorwerpen stonden hier slechts tijdelijk. Ze waren voor de gelegenheid overgebracht uit het Museum of Mankind. Maar de laatste afdeling was zoals Harry hem altijd al had gekend. Daar was de Arabische collectie ondergebracht, kostbare en oude voorwerpen afkomstig van het Arabisch schiereiland. Deze afdeling werd bekostigd door een familie die rijk was geworden door oliewinning in die regio. Om zo'n permanente verzameling in het British Museum te sponsoren moest naar men zei meer dan vijf miljoen pond per jaar worden neergeteld. Zulke toewijding verdiende respect. Of niet.

Eigenlijk vond Harry het maar geldverspilling. Met een meewarige zucht liet hij de lichtbundel spelen over de koperen plaat boven de ingang: THE KENSINGTON GALLERY. Deze ruimte stond ook bekend als de rommelzolder van de feeks.

Harry was lady Kensington nog nooit tegengekomen, maar als je het personeel moest geloven, kon die erg streng reageren als haar vertrekken niet tiptop in orde waren, als er bijvoorbeeld stof lag op een kabinet, een vingerafdruk op een bordje met een beschrijving, of wanneer een stuk antiek niet keurig op zijn plaats stond. Ze hield het reilen en zeilen in haar vertrekken nauwkeurig in de gaten, en niemand kon zich onttrekken aan haar woede. Er waren zelfs ontslagen gevalen, onder wie een directeur.

Een beetje angstig bleef Harry voor het hek staan. Hij liet de lichtbundel grondig over het interieur dwalen. Ook hier was alles in orde.

Maar toen hij zich afwendde, trok een beweging zijn aandacht. Hij verstarde, met de zaklamp op de vloer gericht.

In een van de verder gelegen ruimtes van de Kensington Gallery bewoog langzaam een blauwachtige gloed, die de schaduwen deed bewegen. Er was iemand in de afdeling, iemand met een zaklamp.

Harry's hart klopte in zijn keel. Een insluiper. Hij drukte zich tegen de muur en tastte naar zijn portofoon. Weer zo'n donderklap die de muren deed trillen.

Hij drukte op het knopje van de portofoon. 'Insluiper in de noordelijke vleugel. Wat moet ik doen?'

Hij wachtte op een reactie van zijn meerdere. Gene Johnson was dan wel een klojo, maar hij was officier bij de RAF geweest. Hij zou weten wat hen te doen stond.

Er kwam een reactie, maar het geruis maakte die bijna onverstaabaar. '... mogelijk... Weet je het zeker? Blijf daar... hekken dicht?'

Harry keek naar het hek. Natuurlijk had hij eerst moeten kijken of dat was geforceerd. De verschillende afdelingen hadden elk slechts één uitgang naar de gang. De enige andere mogelijkheid om binnen te komen was via een raam, maar voor de ramen zaten tralies. Door het onweer was de stroom dan wel uitgevallen, maar dankzij de noodgeneratoren werkten de veiligheidsmaatregelen nog wel. En er was geen alarm afgegaan.

Harry vermoedde dat Johnson nu via de monitoren beelden vanuit de Kensington Gallery bekeek. Voorzichtig keek hij zelf even in de

ruimte die uit vijf zalen bestond. Die blauwige gloed was er nog steeds, die bewoog zich schijnbaar doelloos voort, niet recht op een doel af, zoals een dief zou doen. Snel wierp hij een blik op het hek. Een groen lichtje; het slot was niet geforceerd.

Vervolgens keek hij weer naar de blauwachtige gloed. Misschien schenen er gewoon koplampen van een langzaam voorbijrijdende auto door het raam.

Hij schrok toen de portofoon kraakte. 'Zie niks op de videobeelden... Camera 5 uitgevallen. Blijf daar... anderen komen eraan,' klonk de stem van Johnson. Helaas viel er weer veel weg.

Harry bleef bij het hek staan. Er kwamen versterkingen aan. Maar stel dat het geen insluiper was, maar gewoon koplampen waren. Fleming had het al niet zo op hem begrepen, en als hij nu ook nog voor niks stennis maakte...

Hij besloot het er maar op te wagen. Hij liet de lichtbundel naar binnen schijnen en riep: 'Hé daar!' Het was bedoeld om vol gezag te klinken, maar het kwam er eerder uit als een jammerklacht.

Maar goed, het blauwe schijnsel bewoog onverstoord verder, steeds dieper de afdeling in. Geen spoor van paniek. Een dief zou nooit zo koelbloedig zijn.

Harry liep naar het hek en haalde de sleutelkaart door het elektronische slot. Het magnetische slot sprong open. Vervolgens trok hij het hek ver genoeg omhoog om eronderdoor te kunnen kruipen. Hij kwam weer overeind en richtte de zaklamp voor zich uit. Hij weigerde in paniek te raken. Eigenlijk zou hij dit hebben moeten doen voordat hij Johnson had gewaarschuwd. Maar ja, gebeurd was gebeurd. Hij kon de schade alleen nog maar beperken door zelf op onderzoek uit te gaan.

Voor de zekerheid riep hij: 'Beveiliging! Blijf staan!'

Het had geen enkel effect. De gloed dwaalde verder door de afdeling.

Harry keek achterom naar het hek. De anderen zouden al gauw arriveren. 'Verdomme,' vloekte hij zacht. Snel liep hij de afdeling in, in de richting van de blauwe gloed. Hij wilde weten wat die gloed veroorzaakte voordat de anderen er waren.

Met nauwelijks aandacht voor de voorwerpen van onschatbare waarde liep hij verder. Hij keek niet naar de glazen vitrines met klei-tabletten van de Assyrische koning Assoerbanipal, de enorme zand-

stenen beelden uit de periode van voor de Perzische overheersing, of de zwaarden en andere wapens. Niet naar de Fenicische ivoeren met afbeeldingen van koningen en koninginnen uit een ver verleden, zelfs niet naar een eerste druk van *Duizend-en-een-nacht*, onder de oorspronkelijke titel van de vroegste vertaling: *The Oriental Moralist*.

Met snelle stappen liep Harry verder, langs voorwerpen uit de ene dynastie na de andere, uit de periode van de kruistochten en de geboorte van Jezus, uit de tijd dat Alexander de Grote triomfen vierde en de periode van koning Salomo en de koningin van Seba.

Eindelijk bereikte hij het laatste vertrek, dat tevens het grootste was. Hier stonden voorwerpen die van belang waren voor naturalisten. Bijzondere stenen en edelstenen, fossielen en neolithische gebruiksvoorwerpen.

De gloed was nu vlakbij. Die zweefde sloom over de vloer, bijna in het midden van de gewelfde ruimte. Een blauw licht, een bol van ongeveer een halve meter in omtrek. Glanzend, iriserend, alsof er een laagje olie op zat.

Terwijl Harry keek, zweefde de bol een glazen vitrine in, alsof die uit lucht bestond. Harry's mond viel open. Het rook naar zwavel, een geur die uit de bol van hemels licht leek te komen.

De bol stootte een van de een rossig licht verspreidende lampen van de noodverlichting om, en die ging met een tikje uit. Harry deinsde geschrokken naar achteren. Zoiets was zeker ook met camera 5 gebeurd, die in de vorige ruimte. Hij keek naar de camera in dit vertrek. Het rode lampje was aan, die camera werkte dus nog.

Op dat moment klonk Johnsons stem weer door de portofoon. Om de een of andere reden was er deze keer geen ruis. 'Harry, misschien is het beter als je daar weggaat...'

Harry bleef als aan de grond genageld staan, gedeeltelijk uit angst, maar ook uit verwondering. Bovendien zweefde de bol nu weg van hem, naar een donker hoekje.

De blauwe gloed verlichtte een klomp metaal in een glazen vitrine. Het was een stuk rood ijzer, zo groot als een kalf, een liggend kalf. Op het bordje met de beschrijving stond dat het een dromedaris was. Misschien leek het ook wel een beetje op een dromedaris, dat was moeilijk te zeggen. Het voorwerp was in de woestijn ontdekt.

De bol bleef boven de ijzeren dromedaris hangen.

Harry zette een stap naar achteren en zei in de portofoon: 'Jezus!'

De lichtbol viel door het glas en kwam op de dromedaris neer. Met een ging het licht uit, alsof er een kaars werd uitgeblazen.

Harry's ogen moesten aan de plotselinge duisternis wennen. Hij hief zijn zaklamp. De ijzeren dromedaris bevond zich nog heel gewoon in de glazen vitrine. 'Het is weg...'

'Alles goed daar?'

'Jawel, maar wat was dat?'

Onder de indruk antwoordde Johnson: 'Een verdomde bolbliksem. Daar heb ik verhalen over gehoord van mijn maten. Dan vlogen ze in hun kist door een onweer, en kwamen die krenge tegen. Waarschijnlijk ligt het aan het onweer. Allemachtig zeg, schitterend was dat!'

Schitterend kun je het nu niet meer noemen, dacht Harry. Met een zucht schudde hij zijn hoofd. Wat het ook was geweest, het had hem gered van een hoop pesterijen van zijn collega's.

Hij liet de zaklamp zakken. Maar eenmaal uit de lichtbundel zag hij dat de dromedaris rossig opgloeide.

'Wat nou weer, verdikkie?' mompelde Harry. Hij pakte de portofoon, maar die gaf hem een nare schok. Vloekend schudde hij met zijn hand en hief de portofoon vervolgens naar zijn lippen. 'Gek, volgens mij...'

De gloed werd helderder. Harry deinsde achteruit. Het ijzer vloeide van de dromedaris, alsof de buitenste laag wegsmolt.

Hij was niet de enige die deze verandering had opgemerkt. 'Harry, oprotten daar!' klonk het uit de portofoon.

Harry maakte geen tegenwerpingen. Met een ruk draaide hij zich om, maar het was al te laat.

De glazen vitrine spatte uiteen. Vlijmscherpe glassplinters drongen zich in zijn lichaam. Eentje sneed zijn wang aan flarden, maar daar merkte hij nauwelijks iets van. Een verschroeide hitte beukte op hem in en zoog alle zuurstof uit de lucht.

Hij sperde zijn mond open voor een schreeuw die niet kwam.

De volgende explosie wierp hem de hele afdeling door, maar slechts brandende beenderen smakten tegen het hek en versmolten met het staal.

Safia al-Maaz schrok wakker. Van overal klonken sirenes. Zwaailichten zetten de kamer in een rode gloed. Ze raakte in paniek, ze kreeg geen lucht, het koude zweet parelde op haar voorhoofd. Ze hield het beddengoed tegen haar kin gedrukt. Even wist ze niet waar ze was, in het heden of in het verleden.

Loeiende sirenes, ontploffingen in de verte... Dichterbij het gegil van de gewonden en de stervenden, en van zichzelf; een koor van pijn en schrik.

Beneden klonken versterkte stemmen: 'Maak plaats voor de voertuigen van de hulpdiensten! Iedereen uit de weg!'

In het Engels... Niet in het Arabisch, niet in het Ivriet...

Door die stem kwam ze weer terug in het heden. Ze bevond zich in Londen, niet in Tel Aviv. Bevend ademde ze uit. Toen er tranen in haar ogen sprongen, wiste ze die gauw weg. Ze was in paniek geraakt.

Een poosje bleef ze zo liggen. Nog steeds prikten de tranen in haar ogen. Zo gaat het nou altijd, hield ze zich voor, maar dat hielp weinig. Met gesloten ogen en bonzend hart trok ze de wollen deken om zich heen en deed de adem oefeningen die ze van haar therapeut had geleerd. Inademen, twee tellen vasthouden, uitademen, twee tellen wachten en inademen. Bij elke ademhaling ontspande ze een beetje, en ze had het ook niet meer zo ijskoud.

Er kwam iets zwaars terecht op haar bed, begeleid door een geluidje als van een roestig scharnier.

Ze stak haar hand uit naar het snorrende kattenlijf. 'Kom maar, Billie,' fluisterde ze tegen de veel te zware zwarte Perzische kat.

Billie drukte zich tegen haar hand en wreef met zijn kin over Safia's vingers. Vervolgens plofte hij neer op haar bovenbenen, als een marionet waarvan de touwtjes waren doorgesneden. Waarschijnlijk was hij door de sirenes gestoord op zijn nachtelijke speurtocht door het appartement.

De kat bleef maar snorren, een geruststellend geluid. Het werkte beter dan de adem oefeningen, en haar schouders ontspanden. Die had ze opgetrokken gehouden, alsof ze een klap verwachtte. Ze dwong zichzelf haar spieren te ontspannen.

Nog steeds klonken er sirenes. Blijkbaar was er een eindje verderop iets aan de hand. Als ze wilde weten wat er was, moest ze opstaan.

Dat zou haar goeddoen, een beetje beweging. Ze moest de energie kwijt die ze van de paniek had gekregen.

Voorzichtig schoof ze haar benen onder Billie uit. Even hield die op met snorren, maar ging gewoon verder toen bleek dat hij niet van het bed werd verwijderd. Billie was geboren als Londense straatkat, een bolletje wild bont vol klitten. Safia had de kitten onder het bloed aangetroffen voor de deur, met een gebroken pootje en olievlekken. Billie was aangereden. Als dank voor haar hulp had hij haar in haar duim gebeten. Iedereen had gezegd dat ze hem naar het asiel moest brengen, maar Safia wist dat een asiel weinig beter was dan een weeshuis. Dus had ze hem in een kussensloop naar de dierenarts gebracht.

Ze had gemakkelijk over hem heen kunnen stappen, toen die avond, maar zelf was ze ooit net zo in de steek gelaten als de kitten. En toen was er ook iemand geweest die zich over haar had ontfermd. Net zoals Billie was ze getemd, maar ook net zoals hij was ze nooit echt mak geworden. Allebei gingen ze graag op onderzoek uit, naar verre oorden. Maar daar was een einde aan gekomen tijdens een explosie op een mooie voorjaarsdag.

Het is allemaal mijn schuld... Weer hoorde ze dat gegil, dat versmolt met de loeiende sirenes.

Happend naar adem stak ze haar hand uit naar het lampje naast haar bed, een namaak tiffanylampje met libellen van glas in lood. Ze klikte het aan, en nog eens, maar het bleef donker. De stroom was uitgevallen. Kennelijk was de bliksem ergens ingeslagen. Misschien was dat de oorzaak van alle commotie. Ze hoopte maar dat het inderdaad zoiets simpels was.

Ze zette haar blote voeten op de vloer. Haar flanellen nachthemd kwam tot over haar knieën. Vervolgens liep ze naar het raam en keek tussen de luxaflex door naar buiten, naar de straat vier verdiepingen lager.

De gewoonlijk zo rustige en voorname straat met de gietijzeren straatlantaarns en brede trottoirs was veranderd in een surrealistisch slagveld. Overal stonden brandweerwagens en patrouilleauto's. Ondanks de regen kolkte er rook op. Gelukkig waren de slagregens overgegaan in de gebruikelijke druilregen van Londen. Omdat de straatverlichting niet brandde, kwam het enige licht van de zwaailichten. Maar verderop was toch een donkerrode gloed te zien. Er was ergens brand.

Safia's hart begon te bonzen, en de adem stokte in haar keel. Niet

uit een oude angst, dit was een angst in het heden. Het museum... Ze trok de luxaflex op en friemelde met trillende vingers aan de sluiting van het raam. Eindelijk kreeg ze het open en kon ze zich uit het raam buigen, zodat de regen op haar hoofd en schouders viel. Ze merkte de ijsskoude druppels nauwelijks op.

Het British Museum was slechts een klein eindje lopen van het appartement vandaan. Haar mond viel open toen ze zag dat de noordelijke vleugel nog maar een smeulende ruïne was. De vlammen sloegen uit de bovenste ramen, en overal hing een dikke, kolkende rook. Mannen met zuurstofmaskers op sjouwden met brandslangen. Waterstralen spoten hoog op. Op de brandweerwagens waren ladders uitgeschoven.

Het ergste was de rook die opsteeg uit een gapend gat op de noord-oostelijke hoek. Op straat lagen zwarte steenbrokken. Ze had de ontploffing zeker niet gehoord, of misschien had ze gedacht dat het een donderklap was. Maar zulke schade was niet door een blikseminslag aangericht. Het leek eerder alsof er een bom was ontploft. O nee, niet weer een terroristische aanslag...

Haar knieën knikten. De noordelijke vleugel, dat was háár vleugel. Ze wist dat het gapende gat zich bevond bij de laatste zalen. Haar levenswerk was verloren gegaan, al die onderzoeksresultaten, de verzameling, duizenden oudheden uit haar geboorteland. Het was haast niet te bevatten. Ongeloof maakte de aanblik nog onwerkelijker, een nachtmerrie waaruit ze elk moment kon ontwaken.

Ze deinsde achteruit, de veilige kamer weer in. Het gegil en de zwaailichten draaide ze de rug toe. In het donker lichtten ineens de libellen van glas in lood op. Ze knipperde met haar ogen totdat het tot haar doordrong dat er weer stroom was.

Op dat moment ging de telefoon op het nachtkastje. Ze schrok ervan.

Billie hief zijn kop op en draaide met zijn oren.

Haastig nam Safia op. 'Hallo?'

Er klonk een barse, zakelijke stem. 'Mevrouw Al-Maaz?'

'J-ja...'

'Met Hogan. Er is een ongeluk gebeurd in het museum.'

'Een ongeluk?' Het had er niet als een ongeluk uitgezien.

'Ja. De directeur heeft me gevraagd u te bellen. Kunt u over een uurtje bij de bespreking zijn?'

‘Ja. Ja, ik kom eraan.’

‘Fijn. We zullen uw naam doorgeven aan de beveiliging bij de afzetting.’ Toen hing hij op.

Safia keek om zich heen. Billie bewoog zijn staart, zeker geërgerd omdat de nachtelijke rust was verstoord. ‘Ik blijf niet lang weg,’ zei ze tegen hem, maar ze wist niet of dat wel waar zou zijn.

Nog steeds loeiden buiten de sirenes.

Het gevoel van paniek ging maar niet weg. In het museum had ze zich veilig gevoeld, en dat veilige gevoel was haar nu afgenomen. Vier jaar geleden was ze gevlucht uit een wereld waarin vrouwen staafbommen op hun borst droegen. Ze was gevlucht naar de veiligheid van een geordend en academisch bestaan, ze had het veldwerk verwisseld voor een bureaustoel, en houwelen en spaden voor computers en spreadsheets. Het museum was een veilig holletje voor haar geweest, het was haar thuis geworden.

Maar het lot had haar weten te vinden.

Haar handen trilden zo dat ze ze moest vasthouden. Het allerlieftst was ze weer in bed gestapt en had ze de dekens over haar hoofd getrokken.

Billie keek naar haar op, zijn ogen net koplampen.

‘Er gebeurt me niks. Alles komt goed,’ zei Safia zacht, meer tegen zichzelf dan tegen de kat. Maar erg overtuigend klonk het niet.

21:13

FORT MEADE, MARYLAND

Thomas Hardey vond het vreselijk als hij werd gestoord wanneer hij bezig was met het kruiswoordraadsel in de *New York Times*. Dat was een heel ritueel op zondagavond, waar een glaasje whisky van veertig jaar oud bij hoorde, en een goede sigaar. In de open haard knapperde een vuur.

Hij leunde achterover in zijn fauteuil en keek naar de half ingevulde puzzel terwijl hij op het knopje van de Montblanc-balpen beet. Met gefronst voorhoofd keek hij naar 19 verticaal, een woord van vijf letters: 19. De som van alle mensen.

Terwijl hij nadacht over wat dat kon zijn, ging de telefoon op zijn bureau. Met een zucht schoof hij zijn leesbrilletje van zijn neus naar zijn steeds hogerop kruipende haarlijn. Misschien was het een vrien-

dinnetje van zijn dochter dat wilde weten hoe het haar gedurende het weekend was vergaan.

Toen hij naar het toestel keek, zag hij het vijfde lichtje knipperen. Dat was zijn persoonlijke lijn, waarvan slechts drie personen het nummer kenden: de president, de voorzitter van de gezamenlijke stafchefs, en de ondercommandant van het National Security Agency.

Hij legde de opgevouwen krant op schoot en drukte de rode knop in. Daardoor zou een steeds veranderende algoritmische code het gesprek onafluisterbaar maken.

Vervolgens pakte hij de hoorn. ‘Met Hardey.’
‘Directeur.’

Meteen ging hij rechtop zitten. Deze stem herkende hij niet. En de stemmen van de drie personen die dit nummer kenden, waren zo vertrouwd als die van zijn gezinsleden. ‘Met wie spreek ik?’

‘Met Tony Rector. Sorry dat ik u zo laat nog lastigval.’

Thomas dacht diep na. O ja, viceadmiraal Anthony Rector. Die naam hield verband met iets van vijf letters: DARPA, het Defense Advanced Research Projects Agency. Dat was een legeronderdeel dat onderzoek deed voor Defensie en nieuwe uitvindingen ontwikkelde. Hun motto luidde: wees er altijd als eerste bij. Wanneer het aankwam op technologische ontwikkelingen, mochten de Verenigde Staten niet op de tweede plaats komen. Nooit en te nimmer.

Een angstig voorgevoel maakte zich van hem meester. ‘Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Er heeft zich een explosie voorgedaan in het British Museum te Londen.’ De admiraal legde alles tot in detail uit.

Thomas keek op zijn horloge. De explosie had drie kwartier geleden plaatsgevonden. Het was indrukwekkend dat Rectors organisatie in zo korte tijd zo veel informatie had weten te vergaren.

Zodra de admiraal was uitgesproken, stelde Thomas de meest voor de hand liggende vraag: ‘En wat heeft DARPA daarmee te maken?’

Rector gaf antwoord.

Thomas kreeg het ijskoud vanbinnen. ‘Weet u dat heel zeker?’

‘Ik heb al een team ter plaatse om dat te kunnen bevestigen. Maar ik heb hulp nodig van het Britse MI5, of liever nog...’

Het alternatief bleef onverwoord, zelfs met de niet afluisterbare verbinding.

Nu begreep Thomas waarom Rector contact had opgenomen met

hem. MI5 was het Britse equivalent van zijn eigen organisatie. Rector wilde een rookgordijn optrekken opdat een team van DARPA kon komen en gaan voordat iemand anders zou vermoeden wat er was ontdekt.

‘Ik snap het,’ zei Thomas na een poosje. Wees er altijd als eerste bij... Hij hoopte dat hij dat zou kunnen waarmaken. ‘Staat er een team klaar?’

‘Morgenochtend is alles geregeld.’

Omdat er verder niets werd uitgelegd, wist Thomas meteen wie op deze zaak zou worden gezet. Hij tekende een Grieks symbool in de kantlijn van de krant.

Σ

‘Ik maak alles in orde,’ zei hij in de hoorn.

‘Prima.’ De verbinding werd verbroken.

Thomas legde de hoorn weer op het toestel en maakte meteen plannen. Hij zou snel moeten handelen. Zijn blik viel op de half ingevulde kruiswoordpuzzel. 19 verticaal: de som van alle mensen. Vijf letters. Hoe toepasselijk. Hij pakte de balpen op en vulde de hokjes in: Sigma.

2:22

LONDEN, ENGELAND

Safia stond voor de afzetting, een hekje met gele en zwarte strepen. Ze hield haar armen over elkaar geslagen, angstig en kil. Er hing veel rook. Wat zou er zijn gebeurd? Achter de afzetting hield een agent haar pasje vast en vergeleek de foto daarop met de vrouw die voor hem stond.

Ze beseftte dat het moeilijk voor hem was. De identiteitskaart van het museum toonde een serieuze vrouw van dertig jaar met een gebruinde teint, donker haar in een vlecht en groene ogen achter een leesbril met een zwart montuur. En voor hem stond een doorweekte, slordig geklede vrouw wier haar in natte slierten tegen haar gezicht plakte. Ze had een afwezige en verwarde blik in haar ogen, die op een punt achter de afzetting gericht stonden, waar de hulpdiensten druk in de weer waren.

Er waren ook cameraploegen, elk in een lichtkring van hun schijnwerper. Een paar busjes stonden half op de stoep geparkeerd. Tussen alle voertuigen van de hulpdiensten had ze twee legervoertuigen opgemerkt, en soldaten met geweren.

De mogelijkheid van een terroristische aanslag kon niet worden uitgesloten. Ze had het publiek daarover horen praten, en ook een verslaggever die bij de afzetting had gestaan. Ze had gemerkt dat er achterdochtige blikken op haar werden geworpen, de enige Arabische hier. Met terrorisme had ze ervaring uit de eerste hand, maar niet op de manier waarop men hier dacht. Misschien vatte ze de reacties ook wel helemaal verkeerd op. Het kon een vorm van achtervolgingswaan zijn, dat kwam vaker voor na een paniekaanval.

Diep inademend had ze zich door de menigte gedrongen, en het had haar gespeten dat ze geen paraplu had meegenomen. Na dat telefoontje was ze in haast uitgegaan, ze had alleen even een kaki broek en een wit bloemetjesbloesje aangetrokken, met daaroverheen een lange regenjas. In haar haast had ze de bijpassende paraplu met het Burberry-ruitje niet meegegrist. Pas toen ze de begane grond van het appartementengebouw had bereikt en de regen in was gerend, had ze hem gemist, maar toen had ze geen zin meer gehad terug naar boven te gaan.

Ze móést weten wat er was gebeurd. Tien jaar lang was ze bezig geweest de collectie op te bouwen, en de laatste vier jaar had ze vanuit het museum onderzoek verricht. Wat was er allemaal verloren gegaan? Wat kon er nog worden gered?

Buiten regende het gestaag door, maar het onweerde niet meer. Tegen de tijd dat ze de afzetting had bereikt, was ze doorweekt.

Ze huiverde toen de agent klaar was met haar pasje. 'U mag doorlopen. Rechercheur Samuelson wacht op u.'

Een andere agent bracht haar naar de zuidelijke ingang van het museum. Ze keek op naar de gevel met de zuilen. Het zag er zo solide uit als een bankgebouw. Een onneembare vesting. Maar dat was het dus niet...

Ze mocht naar binnen en de agent ging haar voor de trap af. Ze kwamen door deuren met bordjes waarop stond: ALLEEN TOEGANG VOOR PERSONEEL. Ze wist waar ze naartoe werd gebracht: naar de ondergrondse kluis.

Een bewapende beveiliging hield bij de deur de wacht. Hij knikte

toen hij hen zag, hij verwachtte hen al. Hij zette de deur voor hen open.

De agent droeg haar over aan een man in een blauw pak. Hij was iets langer dan Safia, en zijn haar was grijs. Hij had een verveerd gezicht, en op zijn kin zag ze stoppeltjes, alsof hij ook uit zijn bed was gebeld.

Hij schudde haar stevig de hand. ‘Rechercheur Geoffrey Samuelson,’ zei hij. ‘Dank u dat u bereid was meteen te komen.’

Ze knikte, te nerveus om een woord te kunnen uitbrengen.

‘Als u me wilt volgen? We hebben uw hulp nodig bij het onderzoek naar de explosie.’

‘Mijn hulp?’ flapte ze eruit. Ze kwam langs een vertrek waar beveiligers bij elkaar zaten. Blijkbaar waren ze allemaal opgeroepen. Ze herkende een paar van de vrouwen en mannen, maar die keken naar haar alsof ze een onbekende was, en vielen stil toen ze langsliep. Ze moesten op de hoogte zijn dat ze was opgeroepen, maar wisten kennelijk net zoals zij niet waarom. Toch had ze het gevoel dat ze uit achterdocht zo plotsklaps hun mond hielden.

Ze rechtte haar rug, geërgerd omdat ze overal iets achter zocht. Dit waren collega’s. Maar ze waren ook bekend met haar verleden...

Ze liet haar schouders hangen toen de rechercheur haar voorging door een gang. Ze wist dat aan het einde daarvan een vertrek lag dat het personeel het ‘nest’ noemde, een ovalen ruimte waarvan de wanden waren bedekt met monitoren. Eenmaal binnen zag ze dat het vertrek nagenoeg verlaten was.

Ryan Fleming was aanwezig, het hoofd beveiliging, een kleine, stevige man van middelbare leeftijd. Omdat hij een kale kop had en een haakneus, werd hij de Arend genoemd. Naast hem stond een lange man in militair uniform met een pistool aan zijn riem. Ze keken allebei mee met een technicus die voor de batterij monitoren zat. Toen Safia binnenkwam, keken ze allemaal om.

‘Doctor Safia al-Maaz, conservator van de Kensington Gallery,’ stelde Fleming haar aan hen voor. Hij ging rechtop staan en wuifde haar dichterbij.

Fleming was al in dienst van het museum toen Safia hier kwam werken. Toen was hij nog gewoon beveiliging, maar hij had zich opgewerkt tot zijn huidige functie. Vier jaar geleden had hij de diefstal van een pre-islamitisch beeldje uit haar afdeling voorkomen. Juist door

zijn oplettendheid was hij geworden tot wat hij was. De Kensingtons wisten hoe ze mensen moesten belonen die hen hadden geholpen. Sindsdien lette hij extra goed op Safia en haar afdeling.

Ze voegde zich bij het groepje bij de monitoren, gevolgd door rechercheur Samuelson. Met een bezorgde blik keek Fleming haar aan. 'Het spijt me verschrikkelijk. Je afdeling, je werk...'

'Wat is er allemaal verloren gegaan?'

Fleming zag eruit alsof hij zich onpasselijk voelde. Hij wees naar een van de monitoren. Ze boog zich ernaartoe. Het waren livebeelden. In zwart-wit zag ze een zaal in de noordelijke vleugel. Er kolkte rook. Mannen met zuurstofmaskers voor waren er druk aan het werk. Een paar stonden er voor het hek naar de Kensington Gallery. Ze keken naar iemand die tegen het hek leek te zijn gebonden, een uitgemergeld persoon, net een vogelverschrikker.

Fleming schudde zijn hoofd. 'Binnenkort zal de lijkschouwer hier wel zijn om het slachtoffer te identificeren, maar we weten zeker dat het Harry Masterson is, een van de bewakers.'

Het gebeente smeulde nog. Was dat ooit een mens geweest? Safia voelde zich duizelig worden en wankelde. Fleming greep haar vast. Het was onbegrijpelijk, een vuur zo hevig dat de hitte het vlees van de beenderen had doen verdwijnen.

'Ik begrijp het niet,' mompelde ze. 'Wat is hier gebeurd?'

De man in het blauwe uniform reageerde op haar opmerking. 'We hoopten dat u daar licht op kon schijnen.' Hij wendde zich tot de technicus. 'Spoel maar terug naar één uur.'

De technicus knikte.

Terwijl werd gedaan wat de militair had bevolen, wendde hij zich tot Safia. Zijn gezicht stond hard. 'Ik ben commandant Randolph, van de afdeling antiterreur van het ministerie van Defensie.'

'Antiterreur?' Ontzet keek Safia om zich heen. 'Was het dan een aanslag?'

'Daar proberen we achter te komen,' antwoordde de commandant.

'Klaar,' zei de technicus.

Randolph gebaarde dat ze naar de monitor moest kijken. 'We willen graag dat u dit ziet, maar wat u te zien krijgt, is topgeheim. Begrijpt u dat?'

Ze begreep er niets van, maar toch knikte ze.

'Speel maar af,' zei Randolph.

Op het scherm verschenen beelden van de achterste zaal van de Kensington Gallery. Hoewel het er donker was, slechts verlicht door een lamp van de noodverlichting, leek alles in orde te zijn.

‘Deze beelden zijn van even na enen,’ vertelde de commandant.

Safia zag een licht uit een andere zaal naar binnen zweven. Eerst leek het alsof er iemand met een lantaarn was binnengekomen, maar al gauw werd duidelijk dat het licht zelfstandig bewoog. ‘Wat is dat?’ vroeg ze.

‘We hebben de band met verschillende filters bestudeerd,’ antwoordde de technicus. ‘Het lijkt op een bolbliksem. Een bol plasma, gegenereerd door het onweer. Dit is de allereerste keer dat zo’n fenomeen op video is vastgelegd.’

Safia had wel eens van bolbliksems gehoord. Lichtgevende bollen elektriciteit die zich horizontaal boven de grond voortbewegen. Ze verschenen op vlakten, in huizen en vliegtuigen, zelfs in onderzeeërs. Maar meestal deden ze geen kwaad. Ze wierp een blik op de monitor met beelden uit het rokende knekelhuis. Een bolbliksem kon toch niet zoveel schade aanrichten?

Terwijl ze daarover nadacht, verscheen er een beveiliging in beeld.

‘Harry Masterson,’ zei Fleming.

Safia haalde diep adem. Als Fleming gelijk had, was dit de man wiens gebeente tegen het hek zat geplakt. Het liefst had ze haar ogen gesloten, maar dat kon nu niet.

De bewaker liep achter de bolbliksem aan. Hij leek er net zoveel van te snappen als degenen die nu naar de beelden keken. Hij hield een portofoon bij zijn lippen, maar het waren beelden zonder geluid.

Toen bleef de bolbliksem boven een vitrine zweven waarin een ijzeren beeld werd tentoongesteld. De bol kwam erop neer en verdween. Safia vertrok haar gezicht, maar er gebeurde niets.

De bewaker bleef maar in de portofoon spreken, totdat hij ergens van leek te schrikken. Hij draaide zich om, en net op dat moment spatte de vitrine uit elkaar. Even later was er een tweede ontploffing te zien, een witte flits, en vervolgens ging het scherm op zwart.

‘Spoel eens vier seconden terug?’ zei commandant Randolph.

Het beeld bevroor, toen werd er teruggespoeld. De flits, vervolgens weer de zaal, en de vitrine vloog weer in elkaar rondom het ijzeren voorwerp.

‘Zet stil!’

Zacht trillend bleef het beeld op het scherm staan. Het ijzeren voorwerp was duidelijk te zien. Te duidelijk zelfs. Het leek licht te geven.

‘Wat is dat?’ vroeg de commandant.

Safia keek naar het oeroude voorwerp. Nu begreep ze waarom zij hierbij had moeten zijn. Niemand hier begreep wat er was gebeurd, niemand snapte er ook maar iets van.

‘Is het een beeld?’ vroeg de commandant. ‘Hoe lang staat het daar al?’

Safia wist waar hij op doelde. Het was bijna een aanklacht. Had iemand stiekem een bom het museum in gebracht, verstopt in een beeld? En als dat zo was, wie zou daar dan aan hebben meegewerkt? Iemand met toegang tot het museum, iemand die al eerder met explosieven te maken had gehad.

Ze schudde ontkennend haar hoofd. ‘Ik... Het is geen beeld.’

‘Wat is het dan wel?’

‘Het is een stuk meteoriet. Tegen het einde van de negentiende eeuw ontdekt in de woestijn van Oman.’

Safia wist dat het voorwerp een veel langere geschiedenis had. Al eeuwenlang bestonden er Arabische legenden over een verloren stad waarvan de toegang werd bewaakt door een ijzeren dromedaris. Deze stad moest over een onvoorstelbare rijkdom beschikken. Zwarte parels zouden bij de ingang liggen alsof het vuilnis was. In de negentiende eeuw had een bedoeïengids een Britse ontdekkingsreiziger naar de bewuste streek gebracht, maar die had de legendarische stad niet kunnen vinden. Het enige wat hij had ontdekt, was een stuk meteoriet dat half verborgen in het zand had gelegen, en dat de vorm had van een liggende dromedaris. De zwarte parels bleken stukjes glas te zijn, gevormd door de hitte van de meteorietinslag.

‘De dromedarisvormige meteoriet maakt al deel uit van de collectie van het British Museum sinds de opening,’ vertelde Safia. ‘Hij lag echter wel ergens in de kelder. Ik ontdekte hem in de catalogus, en toen besloot ik hem tentoon te stellen.’

Rechercheur Samuelson verbrak de stilte die volgde. ‘Wanneer is het voorwerp naar boven gebracht?’

‘Twee jaar geleden.’

‘Dus het staat er al een hele tijd,’ reageerde de rechercheur. Hij keek de commandant aan alsof dat een eerder meningsverschil beslechtte.

‘Een meteoriet, hè?’ mompelde de commandant hoofdschuddend. Hij was duidelijk teleurgesteld dat er toch geen sprake was van een samenzwering. ‘Ik snap het niet.’

Er klonk lawaai bij de deur. Safia keek om en zag Edgar Tyson, de museumdirecteur, het vertrek in komen. De meestal zo keurige man droeg een gekreukt pak dat goed bij de bezorgde uitdrukking op zijn gezicht paste. Hij wreef over zijn sik. Pas nu vroeg Safia zich af waarom hij niet bij deze bespreking was geweest. Deze man leefde voor zijn museum, het was zijn alles.

De reden voor zijn afwezigheid maakte zichzelf al gauw kenbaar. Die volgde hem op de hielen. De vrouw beende de ruimte in. Ze was lang, meer dan een meter tachtig, en droeg een Schots geruite regenjas waar het water vanaf droop. Haar rossige, schouder-lange haar was echter droog, de krullen bewogen zachtjes alsof er een windje stond. Blijkbaar had zij haar paraplu niet vergeten.

Commandant Randolph rechtte zijn rug, liep op haar toe en verwelkomde haar met respect. ‘Goedenavond, lady Kensington.’

Zonder acht op hem te slaan keek ze zoekend om zich heen totdat haar blik op Safia bleef rusten. Opgelucht riep ze uit: ‘Saffie! Gelukkig!’ Ze rende op Safia toe, omhelsde haar en zei ademloos in haar oor: ‘Toen ik het hoorde... Je werkt zo vaak tot heel laat door, en ik kon je telefonisch niet bereiken...’

Safia sloeg haar armen om haar heen. Ze voelde dat lady Kensington trilde. Ze kenden elkaar al van jongs af aan, ze stonden elkaar nader dan zusters. ‘Met mij is alles in orde, Kara,’ fluisterde ze terug.

De bezorgdheid van de anders zo sterke vrouw verbaasde haar. Kara uitte haar genegenheid niet vaak, zeker niet na de dood van lord Kensington, Kara’s vader.

Met trillende stem zei Kara: ‘Ik weet niet wat ik had gedaan als ik jou zou zijn kwijtgeraakt.’ Wanhopig klemde ze zich aan Safia vast.

De tranen sprongen in Safia’s ogen. Ze herinnerde zich nog zo’n omhelzing en dergelijke woorden: ik wil je niet kwijt.

Toen Safia vier jaar oud was, was haar moeder gestorven bij een busongeluk. Omdat Safia ook al geen vader meer had, werd ze in een weeshuis gestopt, een afschuwelijke plek voor een kind van gemengde afkomst. Een jaar later hadden de Kensingtons haar daar weggehaald om Kara gezelschap te houden, en toen had ze een kamer voor zich alleen gekregen. Ze herinnerde zich die dag nog vaag, de dag dat